

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Сливен, 21.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Ивайла Т. Куманова Георгиева
като разгледа докладваното от Надежда Н. Янакиева Въззивно гражданско дело № 20212200500528 по описа за 2021 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба против първоинстанционно решение № 48/02.07.2021г. по гр.д. № 214/2020 на РС -Тополовград с което са отхвърлени като неоснователни и недоказани предявенията против Министерство на правосъдието искове с правно основание чл. 49 от ЗЗД от СТ. Г. Г. за заплащане на сумата 2908,96 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от незаконосъобразно принудително изпълнение на ДСИ П.С. при СИС към РС-Ямбол, изразяващо се в извършване на изпълнение върху несеквестрируеми вземания по смисъла на чл.444 т.8 ГПК, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.08.2019 г. / момента на увреждането- превеждане на сумата по сметката на ДСИ/ до окончателното изплащане на сумата.

Със същото решение съдът е отхвърлил като неоснователен и предявеният при евентуално обективно съединяване обратен иск от Министерството на правосъдието против П.С., като е осъдил СТ. Г. Г. да заплати направения по делото разнос.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на

страната на ответника – ДСИ при ЯРС.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство.

Въззивникът атакува изцяло цитираното решение, като твърди, че то е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неизготвяне на неизготвяне на изчерпателен и пълен доклад по чл. 146, ал.1, т.5 ГПК в резултат на което решението е и необосновано.

Твърди, че връченият по делото проект – доклад няма необходимото съдържание по чл. 146, ал.2 ГПК. Посочва, че в доклада липсва указание на страните за кои от твърдените от тях факти не сочат доказателства. Не е спазено изискването на чл. 146, ал.1, т.2 ГПК и за посочване на правната квалификация на предявения иск и за разпределение на доказателствената тежест. Според въззивникът от проект-доклада на съда, остава неясна волята на съда по отношение представените от него доказателства за твърдението, че процесните суми са от субсидии (писма на банката с вх. № 12551/05.08.2019 г. и вх. № 13599/29.08.2019 год., в които е посочено, че преведените суми са с произход- постъпили средства от ДФ “Земеделие”).

Излага доводи, че съдът не само че не е дал указания по отношение доказване на горепосоченото твърдение, но и е отказал издаване на съдебно удостоверение, посредством което да се снабди с информация от банката за произхода и основанието на тези суми, с цял доказване на факта, че става дума за субсидии. Твърди, че е налице нарушение и относно доказване на предпоставката - причинени реални вреди на ищеца, като не е допуснато доказателственото искане за изискване на информация от ОД „Земеделие“, както и допускане на свидетелски показания. С тези си действия съдът е нарушил задължението си съгласно чл. 146 ГПК, вследствие на което е допуснал съществени процесуални нарушения, което е довело до нарушение на процесуалното му право да докаже иска.

На второ място счита, че така предявеният иск по чл. 441 вр. с чл. 49 ЗЗД е основателен и доказан, с наличните по делото доказателства. Доказано е, че с действията си ДСИ при РС-Ямбол е извършил нарушение на нормите на чл. 444, т.8 ГПК, вр.чл. 94, ал.1 и 2 от Закона за държавния бюджет за 2018 год. Същият е бил длъжен да събере допълнителни

доказателства относно произхода на събраните суми, с оглед на факта, че несеквестрируемостта се прилага служебно от изпълнителния орган. ДСИ е допуснало редица процесуални нарушения в хода на изпълнителното производство.

В своите правни изводи, съдът недопустимо се е произнесъл относно отхвърляне на обратния иск, тъй като главният иск е бил отхвърлен. В противоречие с разпоредбата на чл. 78 ГПК ал. 10 ГПК, съдът неправилно е присъдил разноски на трето лице помагач, като решението в тази му част е недопустимо.

В обобщение моли за отмяна на Решение № 48/02.07.2021г. постановено по гр. дело № 214 по описа за 2020 г. на Районен съд-Тополовград, като вместо това се постанови друго, с което да се осъди МП да заплати сумата от 2 908, 96 лева - обезщетение за имуществени вреди от незаконосъобразното принудително изпълнение от ДСИ при РС-Ямбол, ведно със законната лихва, считано от 26.08.2019 год. до окончателното изплащане на сумата.

Претендира разноските по делото.

Във въззивната жалба са направени нови доказателствени искания за въззивната фаза на производството, които частично са уважени от въззивната инстанция.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемите по въззивната жалба – ответникът и помагачът му, не са подали писмени отговори.

В същия срок няма подадени насрещни въззивни жалби.

Постъпила е и частна жалба от въззивника-ищец, против определение № 214 от 26.08.21г. по чл. 248 от ГПК, с което е оставено без уважение като неоснователно искането на ищеца, въззивник в настоящото производство, за изменение на постановеното решение в частта за разноските.

В с.з. въззивникът – ищец по първоначалните искове в първоинстанционното производство, редовно призован, не се явява и не се представлява. С писмена молба процесуалният му представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК поддържа въззивната жалба и моли съда да отмени решението в отхвърлителната по отношение на предявените от него първоначални искове част и иска те да бъдат уважени. Претендира

разноски, представя пълномощно, договор за правна помощ и съдействие за тази инстанция и списък по чл. 80 от ГПК.

В с.з. за въззиваемия – ответник по първоначалните и ищец по обратните искове, не се явява процесуален представител по закон, явява се процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 3 от ГПК, който оспорва въззивната жалба и иска тя да се остави без уважение, а атакуваното решение да се потвърди, няма нови искания. По същество развива подробно аргументацията си, като се придържа към изложените в отговора и защитата си в първоинстанционното производство съображения. Претендира разноски, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на въззивника за тази инстанция.

В с.з. въззиваемата – помагач на ответника по първоначалните искове и ответник по обратните искове, редовно призована, не се явява лично, за нея се явява процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който оспорва въззивната жалба и иска тя да се остави без уважение, а атакуваното решение да се потвърди. Няма искания, претендира разноски по чл. 38 ал. 2 от ЗА.

Въззивният съд намира, че въззивната жалба е редовна и допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, но частично недопустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред двете инстанции доказателства, намира, че атакуваното решение в допустимата си част е неправилно.

Изложените във въззивната жалба оплаквания са основателни.

ПО ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА:

По отношение на първоначалните искове:

Основният главен предявен иск е осъдителен, с правно основание чл. 441 от ГПК, вр. чл. 49 от ЗЗД. Съгласно специалната разпоредба, уреждаща отговорността на ДСИ за вреди, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение, тя се ангажира по реда на чл. 49 от ЗЗД, като работодателят по смисъла на чл. 278, вр. чл. 265 от ЗСВ – Министерство на правосъдието, е легитимираната ответна страна в процеса, тъй като се касае за действия на лице – държавен съдебен изпълнител - в трудовоправни отношения с него по силата на трудов договор, сключен с министъра на правосъдието.

По начало, в общия случай, за да се ангажира гражданската недоговорна отговорност за непозволено увреждане на ответника, като юридическо лице, следва да се установи едновременно наличието на всички, само обективни елементи на сложния фактически състав на деликта, въведени в хипотезата на чл. 49 от ЗЗД, а именно – деяние – действие или бездействие, вреда, причинна връзка между тях, противоправност на деянието и авторство на лице, на което е възложена определена работа, като вината на последното се презумира. Отговорността на ответника като юридическо лице, е с идентичен фактически състав на общия по чл. 45 от ЗЗД, като отклонението е само относно опосредяването на отговорността на носителя ѝ, чрез пораждането ѝ заради действия на други, физически лица, на които е било възложено от отговарящия субект, извършването на определена работа, при и по повод на която са причинени вредите. Така тя има характер на обективна, безвиновна и гаранционно-обезпечителна – субектът ѝ отговаря за виновно поведение на друго лице, без самият той да е носител на вина в юридическия смисъл.

Нормата на чл. 441 ал. 1 от ГПК прецизира основанията за отговорността, като дефинира противоправното деяние като „процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение“.

Ключовият аргумент на ищеца се състои в твърдението, че ДСИ е удържал несеквестрируема сума, с която е извършил плащане на вискателя.

Точките на противопоставяне между страните са – дали сумата е била несеквестрируема по смисъла на чл. 444 т. 8 от ГПК и дали действията по удържането ѝ са били процесуално незаконосъобразни.

Един от водещите мотиви на първостепенния съд да отхвърли иска е,

че от събраните по делото доказателства не се установявало, че преведените от банката суми от запорираната сметка на ищеца имат характера на „субсидии“ по смисъла на ГПК, тъй като само това, че средствата са с наредител ДФЗ, не означавало автоматично, че последните са именно субсидии по смисъла на горепосочените текстове. Съдът е посочил, че съгласно чл.11 ал.1 и 2 от ЗПЗП Държавен фонд "Земеделие" е юридическо лице на бюджетна издръжка, което подпомага финансово регистрираните земеделски стопани и може да бъде наредител и на целеви кредити, и на гаранции, които предоставя по силата на закона, и последните не са несеквестрируеми, а по запорираната сметка на ищеца в периода от 01.06.2019г. до 31.07.2019г. не се установява да са превеждани средства от ДФЗ.

С оглед събраните в първата и във въззивната инстанция по реда на чл. 266 ал. 3 от ГПК писмени доказателствени средства, се налага изводът, че сумата 2 896, 46 лв., която третото задължено лице – Търговска банка АД, е превела от запорираната сметка на ищеца /длъжник в изпълнителното производство/ по сметката на ДСИ в ЦКБ на 31.07.2019г. и сумата 12, 50 лв., преведена от същата банка по същата сметка на ДСИ на 26.08.2019г., са с произход постъпили средства с наредител Държавен фонд „Земеделие“ и основания „ЗЕЛЕНИ 2018“, „СПК 2018“, „МЯРКА 12“ и „СЕПП 2018“, както следва: на 25.04.2019г. - превод с основание „Зелени 2018" и сума 1227.40 лв.; на 14.05.2019г. - превод с основание „СПК 2018" и сума 656.59 лв.; на 17.05.2019г. - превод с основание „Мярка 12" и сума 564.51 лв.; на 17.05.2019г. - превод с основание „Мярка 12" и сума 1693.52 лв.; на 23.05.2019г. - превод с основание „СЕПП 2018" и сума 35.16 лв.; на 03.10.2019г. - превод с основание „ФД 2018" и сума 71.92 лв.; на 17.12.2019г. - превод с основание „СЕПП 2019" и сума 2724.33 лв.; на 20.12.2019г. - превод с основание „Мярка 13" и сума 208.73 лв. и на 20.12.2019г. - превод с основание „Мярка 13" и сума 626.20 лв. Видно от удостоверение на ОД „Земеделие“ Ямбол, ищецът С.Г. е бил регистриран земеделски производител за стопанската 2017/2018г. на 28.02.2018г. и за стопанската 2018/2019г. на 25.04.2019г.

Така преведените на 31.07.2019г. и на 26.08.2019г. г. суми от общо 2 908, 96 лв. представляват **субсидии**, които съгласно устойчивата и препотвърдена съдебна практика безспорно са **несеквестрируемо** вземане по смисъла на чл.444 т.8 от ГПК. Аргументът по аналогия в тази насока се черпи от нормата на чл. 94 ал. 2 от ЗДБРБ за 2018г., съгласно която целево предоставените средства от държавния бюджет на нефинансовите предприятия за субсидии, не могат да се използват за принудително

погасяване на публични и частни държавни вземания, както и на вземания на трети лица. С решение № 143/25.10.2017 г. по гр.д. № 4666/2017 г. на 3-то ГО на ГК на ВКС е прието, че субсидиите на земеделските производители, с изключение на националните доплащания, не се предоставят от националния бюджет, а от ЕС, но се подчиняват на същия режим и също са несеквестрируеми.

Несъстоятелен е аргументът на първостепенния съд, че два месеца преди датата на превода от 31.07.2019г. по сметката на длъжника не е имало преводи отДФЗ. Първият превод, представляващ субсидия, е направен на 25.04.2019г. в размер на 1 227, 40 лв., между тази дата и 31.07.2019г. са **преведени субсидии в общ размер 4 177, 18 лв.** Видно от вальорното салдо на сметката на ищеца за периода 01.06.-30.06.2019г. към 28.06.2019г. единственият дебит е бил в размер на **4 177, 22 лв.** – тоест - в заповираната сметка **не е имало други суми**, които да са несеквестрируеми и срещу които е допустимо насочването на принудително изпълнение. Следващото движение по тая сметка е преводът от 2 896, 46 лв. направен на 31.07.2019г. към ЯРС.

Следователно принудителното изпълнение незаконосъобразно е било насочено срещу вземане на длъжника-ищец, което е с несеквестрируем характер.

За да се задейства механизмът на отговорността по чл. 441 от ГПК обаче е необходимо и самите действия по осъществяване на принудата да са били процесуално незаконосъобразни. В мотивите си решаващият съд е посочил, че „.....третото задължено лице - Банката не е изпълнило задълженията си съгласно чл.508 от ГПК във вр. с чл.446а ал.4 от ГПК, преди да преведе процесните суми по сметката на ДСИ. Въз основа на заповното съобщение именно Банката е тази, която следва да проведе изпълнение само върху секвестрируемите постъпления, след като изрично това е записано от ДСИ в самото съобщение и следва от законовите разпоредби и ако има данни, че средствата по сметката на длъжника са действително субсидии, /а не други плащания отДФЗ /и като такива са несеквестрируеми, то Банката не следва да превежда тези средства по сметка на ДСИ, както е направено в случая, а следва да съобщи на ДСИ в срока и по реда на чл.508 ал.1 от ГПК, причините за неизпълнението.....“

Този въззивен състав не споделя това виждане.

Възможно е в една сметка да се получават постъпления с разнородни източници и те да попадат под различен режим на разпореждане. Като отправна точка касателно задълженията на СИ следва да се вземе т. 13 от ТР № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, в която са изложени съображения относно наличието в сметката на длъжника на постъпления със секвестрируем и несеквестрируем характер – „Налагането на запор върху такава сметка не прави тези постъпления изцяло секвестрируеми.“ Доколкото разгледаната в ТР хипотеза касае специално вземания за трудово възнаграждение и пенсия, се приема, че несеквестрируемата част от наличността по сметката „не може да бъде определена, без банката да съобщи на съдебния изпълнител, че по сметката постъпва възнаграждение за труд или пенсия, както и техният размер и без съдебният изпълнител да осъществи връзка с касиера на работодателя, който да подаде необходимата информация за определяне на несеквестрируемата част...“

Това разрешение може да се приложи и към запорирани сметки, в които е възможно да постъпват суми с различен произход, съответно – с различен статут, като ВКС разписва, че „Ако съдебният изпълнител не е получил необходимата информация от банката, той не знае произхода на средствата по запорираното вземане и не може да зачете несеквестрируемостта. Задължението на съдебния изпълнител да зачете несеквестрируемостта възниква, когато той бъде уведомен за произхода на постъпленията по сметката, било от банката (трето задължено лице), било от длъжника. Тогава за съдебния изпълнител възниква задължението да събере незабавно необходимата информация от банката /за източника на постъпленията и техният размер/ и от платеща на възнаграждението за труд /за размера на възнаграждението/, и да върне на длъжника несеквестрируемата част от преведената му сума.“

Хронологията, констатирана по делото е следната:

Запорното съобщение до „Търговска банка Д“ АД е изпратено от ДСИ на 04.07.19г., получено на 21.07.19г., за сумата 2 896, 46 лв., като са дадени указания по чл. 508 ал. 1 и ал. 2 от ГПК на третото задължено лице.

По сметката на длъжника са постъпили: на 25.04.2019г. - превод с

основание „Зелени 2018" и сума 1227.40 лв.; на 14.05.2019г. - превод с основание „СПК 2018" и сума 656.59 лв.; на 17.05.2019г. - превод с основание „Мярка 12" и сума 564.51 лв.; на 17.05.2019г. - превод с основание „Мярка 12" и сума 1693.52 лв.; на 23.05.2019г. - превод с основание „СЕПП 2018" и сума 35.16 лв.

На 31.07.19г. ТБ АД превежда по сметката на ДСИ-Ямбол в ЦКБ сумата 2 896, 46 лв.

На 31.07.19г. ДСИ нарежда сумата по сметки на РС-Ямбол и на вискателя – община Ямбол по различните пера, формиращи общото задължение, като изпълнението чрез Бисера е извършено на 01.08.19г., а преводите са постъпили на 05.08.19г.

На 01.08.19г. ТБ АД е изпратила на ДСИ писмо, с което го уведомява, че преведената на 31.07.19г. сума от сметката на длъжника е с произход постъпили средства с наредител ДФЗ.

Писмото е входирано на 05.08.19г. и с резолюция от 06.08.19г., ДСИ е разпоредил да се уведоми третото задължено лице – банката, че сумата е олихвяема, дължи се остатък от 12, 43 лв., след превеждането на която делото ще бъде прекратено и запорът ще бъде вдигнат.

На 26.08.19г. ТБ АД е превела по сметката на ДСИ-Ямбол сумата 12, 50 лв. и с писмо от 27.08.19г., входирано на 28.08.19г. отново го уведомява, че тя е с произход постъпили средства с наредител ДФЗ.

Сумите са наредени за плащане от ДСИ на 27.08.19г.

На 29.08.19г. с постановление ДСИ вдига наложените запови върху сметките на длъжника и с постановление от 09.09.19г. прекратява изпълнителното производство на основание чл. 433 ал. 1 т. 2 от ГПК.

Така, постановките на цитираното ТР 2/15г. по т.д. № 2/2013г. на ВКС, приведени към настоящия казус, не намират своето обективно проявление.

Вярно е, че банката - задължено по силата на запови лице, е превела указаната ѝ сума на 31.07.19г., /въпреки, че произходът ѝ е бил известен още при постъпването им на 25.04.19г., 14.05.19г. и 17.05.19г./, но незабавно след това – на следващия ден - 01.08.19г., е изпратила съобщение до ДСИ относно този факт.

В този момент – при получаването на уведомлението на 05.08.19г., за ДСИ е възникнало задължението да събере незабавно необходимата информация от банката, от платеща или от длъжника, за източника, вида и размера на постъпилите, респективно – преведени средства, за да зачете евентуалната несеквестрируемост, респективно – да върне цялата или част от сумата на длъжника.

Той не е сторил това, тъй като още на 31.07.19г. е наредил плащанията на вискателя, понеже не се е налагало извършване на разпределение по смисъла на чл. 460 от ГПК при единствен вискател и достатъчност на сумата.

Тук следва да се посочи, че след като в тази хипотеза не се налага извършване и съответно - предявяване на разпределението по чл. 262 от ГПК, то длъжникът не разполага с възможността да го оспори по съдебен ред и да релевира несеквестрируемост и щом той не е бил известен за реализираната принуда по отношение на имуществото му, той не би могъл, без поискване, да даде съответната информация на ДСИ. Поради това следва да се изключи възможността за съпричиняване на вредата от страна на длъжника – не е налице негово процесуално бездействие, което да е допринесло за настъпване на вредоносния резултат – той не е разполагал с възможност да упражни правото си на жалба по чл. 435 ал. 2 от ГПК и не е допуснал, поради собствена небрежност, извършването на незаконосъобразните действия от СИ. Също така не може да се счете и за негов принос твърдяното от ответника в отговора му „неуведомяване на СИ, че очаква суми, които са несеквестрируеми“ - от една страна, видно от приложеното изпълнително дело, запорни съобщения са изпратени до множество банки и той не би могъл да знае от коя сметка ще бъде удържано задължението му, а от друга - до регистрирането му на 25.04.2019г. като земеделски производител за стопанската 2018/2019г. в процесната сметка за периода от 01.01.2018г. до 25.04.2019г. не е имало преводи от ДФЗ – тоест, той не е имал безспорно основание да „очаква“ превод на сума, представляваща субсидия, съответно – не е имал сигурна, фактически обоснована причина да уведоми ДСИ за нейната несеквестрируемост.

Последният обаче е действал незаконосъобразно от момента на

уведомяването му от страна на банката относно произхода на преведената сума – 05.08.2019г. **В този момент той е бил длъжен да извърши посочените в ТР действия по събиране на информация и след като констатира несеквестрируемостта на сумата, да разпреди връщането ѝ от взыскателя** като погрешно платена. След като същинско разпределение, когато сумата е достатъчна да удовлетвори дълга в хипотезата на един взыскател и един длъжник, не се прави, длъжникът, /а и взыскателят/, са лишени от възможността да поискат съдебна ревизия на осъщественото принудително изпълнение, но няма пречка да направят искане за корекция от СИ, който, ако прецени, че е действал при грешка или пропуск, може сам да ги отстрани с последващ акт. Това правомощие е изцяло в дискресията на СИ, който може да изисква всякакви надвнесени, погрешно внесени или недължимо внесени суми, без това ни най-малко да накърни правата на взыскателя, тъй като, ако той има възражения, разполага с възможността да атакува действията му пред съда.

Вместо да стори това, ДСИ е **пренебрегнал** получената информация, даваща убедителна индиция за несеквестрируемост на обекта на принудителното изпълнение, и е **продължил принудителните действия**, като е издал разпореждане до третото задължено лице да преведе допълнителна сума от същата сметка, **вече при наличието на достатъчна информация, пораждаща обосновано предположение за несеквестрируемост**. Банката е изпълнила разпореждането, като едновременно с това отново е уведомила ДСИ за произхода на сумата, но **той отново не е предприел действия за събиране на информация и зачитане на несеквестрируемостта**, а е наредил плащане на взыскателя.

Анализът на тези процесуални действия и бездействия на ДСИ, направен в светлината на разпоредбите на ГПК и ТР 2/15г. на ОСГТКВКС, сочи категорично на наличие на процесуална незаконосъобразност на принудителното изпълнение. Дори да се счете, че третото задължено лице – банката, неподавайки своевременно информация на ДСИ - е станало причина за незаконосъобразното удържане на сумата, и да се приеме, че първият превод на ДСИ към взыскателя е безпорочен, то за втория, при наличието вече на данни относно евентуална несеквестрируемост, няма оправдаваща незаконосъобразността на действието му причина. Но двете плащания са извършени в изключително кратък времеви период, имат един и

същ източник, заедно представляват единно принудително изпълнение и, както вече се посочи, още за първото е съществувало и задължение, и възможност за СИ да приведе действията си в хармония с предписанията и забраните на правната норма.

Ето защо презумираната вина не е опровергана, а последователността на установените факти показва, че ДСИ е действал *contra lege* без да има уважителни причини за това, тъй като дори след няколкодневното забавяне на банката да подаде информация, той е разполагал с процесуална възможност изцяло да предотврати незаконосъобразния резултат.

По отношение на вредата за ищеца въззивният съд счита, че самият факт на незаконосъобразно изпълнение върху несеквестрируемото му имущество е вредоносен. Сумата за субсидията е целева и предназначена за подпомагане на земеделската му дейност, без значение е дали той е могъл и без нея да осъществи такава или не – дефинитивното ѝ предназначение съдържа в себе си причиняването на вреда при отнемане на възможността за ползването ѝ за него. Това безусловно провежда и причинната връзка между действията на ДСИ и вредата. Размерът ѝ е равен на удържаните суми – общо 2 908, 96 лв.

В обобщение – този въззивен състав намира, че еднозначно са доказани всички елементи на фактическия състав на чл. 49 от ЗЗД и специалната хипотеза на чл. 441 ал. 1 от ГПК, поради което следва да се ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника.

Искът е изцяло основателен и доказан, и следва да се уважи в пълния предявен размер, като ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата 2 908, 96 лв.

Предявеният акцесорен иск за заплащане на обезщетение за забава в размер на законовата лихва върху присъдената главница от датата на увреждането, съгласно чл. 84 и чл. 86 от ЗЗД, също е основателен и следва да бъде уважен както е претендиран – от 26.08.2019г. до окончателното изплащане.

По отношение на обратните обективно съединени искове, предявени от ответника срещу третото лице-помагач:

С отмяната на отхвърлителното решение по първоначалните искове, осуеотяващо условието, под което са предявени обратните искове на

ответника срещу подпомагащата го страна, те се смятат отново висящи и въззивният съд дължи произнасяне по тях.

Ответникът има регресно притезание, спрямо което правото на ищеца по първоначалните иски е преюдициално.

Доколкото главният обратен иск, основаващ се на разпоредбите на чл. 54 от ЗЗД, вр. чл. 219 ал. 3 от ГПК, е обусловен от основателността на първоначалния иск против ответника и има пълно съвпадение между фактите, подлежащи на установяване, основанията, размера и приложимите правни норми по двете претенции, обратният иск на ответника, като лице, отговарящо за виновните действия на привлечения от него помагач в процеса, е изцяло основателен и доказан и следва да се уважи в пълния предявен размер от 2 908, 96 лв.

Акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забава в размер на законовата лихва върху тази сума е основателна и следва да се уважи, считано от датата на която ищецът по обратния иск изпълни осъдителното решение по първоначалния иск, до окончателното ѝ заплащане.

Като е достигнал до различни крайни правни изводи, първостепенният съд е постановил неправилно в едната си част и недопустимо – в другата си част решение.

Същото следва да се отмени като **неправилно** по отношение на отхвърлените първоначални обективно съединени главна и акцесорна претенции и вместо това – да се постанови ново, с което те бъдат уважени.

В частта, с която са отхвърлени обратните обективно съединени главен и акцесорен обратни иски, решението е **недопустимо**. Въззивникът-ищец няма правен интерес да атакува решението в частта, касаеща обратните иски, но доколкото те стават висящи пред въззивния съд, последният може да констатира недопустимостта на произнасянето от страна на първоинстанционния съд.

В тази част решението му следва да се обезсили, тъй като обратните иски по начало са в условията на евентуалност спрямо първоначалните и съдът дължи произнасяне въобще по тях, /независимо дали ще ги уважи или отхвърли/ само ако уважи първоначалните, което не е сторено в настоящия

случай. Когато първоначалните иски са отхвърлени, съдът няма право да се произнася по обратните, тъй като условието, под което те са предявени, не се е сбъднало и съдът се счита десезирн с обратните иски. Поради това въззивната инстанция следва да обезсили в тази отхвърлителна част решението и постанови ново, с което уважи и тези иски.

ПО ЧАСТНАТА ЖАЛБА ПО ЧЛ. 248 ОТ ГПК:

С първоинстанционното решение съдът е присъдил разноски на ответника с оглед отхвърлянето на първоначалните иски, освен това е присъдил и разноските на адвоката на третото лице-помагач на страната на ответника, поради отхвърлянето на обратните иски срещу него. Ищецът е поискал изменение по реда на чл. 248 от ГПК на решението в частта за разноските, касателно присъдените такива по реда на чл. 38 ал. 1 т. 3 пр. 3 от ЗА на адвоката на помагача в размер на 434 лв., но първостепенният съд е оставил молбата без уважение.

Частната жалба е по принцип основателна доколкото решението в частта, с която са отхвърлени обратните иски е недопустимо, понеже съдът изобщо не може да се произнася по тях и следователно на третото лице изобщо не се дължат разноски.

Тъй като обаче с оглед изхода на процеса в тази инстанция, са уважени както първоначалните, така и обратните иски, атакуваното решение следва да се отмени изцяло по отношение на разноските и вместо това те бъдат преразпределени за първоинстанционното производство съгласно правилата на чл. 78 от ГПК.

Така на ищеца се дължат направените от него разноски в размер на 1 016, 36 лв. от страна на ответника, а третото лице –помагач, като ответник по обратните иски следва да понесе своите както са направени и заплати тези на ответника по първоначалните иски в размер на 300 лв.

За въззивното производство отговорността за разноски следва да се възложи на въззиваемия-ответник по първоначалните иски и той следва да бъде осъден да заплати на въззивника-ищец по тях направените от него такива за д.т. в размер на 58, 18 лв., 10 лв. за съдебни удостоверения и за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. – общо 568, 18 лв., като възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът намира за основателно. На базата на минималния размер на

възнаграждението по Наредба № 1/2004г. по чл. 7 ал. 2 т 2 предвид цената на иска от една страна и с оглед характера и сложността на спора, както и конкретните процесуални усилия, положени от адвоката на въззивника от друга, съдът редуцира уговореното възнаграждение от 800 лв. на 500 лв.

Разноските на двамата въззиваеми остават за тяхна сметка, тъй като въззивната жалба е само от ищеца по първоначалните искове, той има правен интерес от разрешаването само на спора по тях, а отношенията между въззиваемите като ищец и ответник по обратните искове не рефлектират върху неговата правна сфера. Производството пред въззивната инстанция е образувано само по повод отхвърлянето на първоначалните искове, за което единствено ищецът има правен интерес, и това е обсегът на въззивния контрол. Произнасянето по евентуалните обратни искове от въззивния съд е резултат на уважаването на първоначалните, което води до преуреждане на разноските между страните по него в първоинстанционното производство, но не и във въззивното, тъй като с отхвърлянето на първоначалните искове съдът не е дължал произнасяне по обратните и затова въззивен контрол не е осъществяван. Поради основателността и уважаването на обратния иск, предявен против помагача, неоснователно се явява и искането за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на по чл. 38, ал. 2 от ЗА за неговия адвокат.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ първоинстанционно решение № 48/02.07.2021г. по гр.д. № 214/2020 на РС -Тополовград В ЧАСТТА са отхвърлени като неоснователни и недоказани предявените от СТ. Г. Г., ЕГН ***** от **** против Министерство на правосъдието, със седалище и адрес на управление ***, искове с правно основание чл. 49 от ЗЗД за заплащане на сумата 2908,96 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от незаконосъобразно принудително изпълнение на ДСИ П.С. при СИС към РС-Ямбол, изразяващо се в извършване на изпълнение върху несеквестрируеми вземания по смисъла на чл.444 т.8 ГПК, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.08.2019 г. /момента на увреждането-

превеждане на сумата по сметката на ДСИ/, до окончателното изплащане на сумата, както и В ЧАСТИТЕ, имащи характер на определение, с които СТ. Г. Г. е осъден да заплати на Министерство на правосъдието разноски по делото в размер на 300 лв. за юрисконсултско възнаграждение, а на адв. Г.П., АК-Ямбол възнаграждение по чл. 38 ал. 1т. 3 от ЗА в размер на 434 лв. за осъществена безплатна помощ на П. Андр. Ст., като НЕПРАВИЛНО.

ОБЕЗСИЛВА първоинстанционно решение № 48/02.07.2021г. по гр.д. № 214/2020 на РС –Тополовград В ЧАСТТА, с която са отхвърлени като неоснователни предявените при евентуално обективно съединяване обратни иски по чл. 54 от ЗЗД, вр. чл. 441 ал. 1 от ГПК и чл. 219 ал. 3 от ГПК и чл. 86 от ЗЗД от Министерство на правосъдието, със седалище и адрес на управление *** против ДСИ при ЯРС П. Андр. Ст. с адрес по месторабота ****, СИС при ЯРС, ет 1, ст. 108, като НЕДОПУСТИМО и вместо това

П О С Т А Н О В Я В А:

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО, със седалище и адрес на управление ***, на основание чл. 49 от ЗЗД, вр. чл. 441 ал. 1 от ГПК и чл. 86 от ЗЗД, да заплати на СТ. Г. Г. ЕГН ***** от ****:

- сумата 2 908, 96 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение по изп.д. № 377/2014г. по описа на СИС при ЯРС, осъществено от ДСИ П. Андр. Ст., изразяващо се в извършване на изпълнение върху несеквестрируеми вземания по смисъла на чл.444 т.8 ГПК

- обезщетение за забава в размер на законовата лихва върху присъдената сума от датата на увреждането – 26.08.2019г., до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА П. Андр. Ст. с адрес по месторабота ****, СИС при ЯРС, ет 1, ст. 108 да заплати на МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО, със седалище и адрес на управление ***,

- на основание чл. 54 от ЗЗД, вр. чл. 441 ал. 1 от ГПК сумата 2 908, 96 лв., представляваща регресно вземане за платеното от него на СТ. Г. Г. обезщетение за причинени имуществени вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение по изп.д. № 377/2014г. по описа на СИС при ЯРС, осъществено от ДСИ П. Андр. Ст., изразяващо се в извършване на изпълнение върху несеквестрируеми вземания по смисъла на чл.444 т.8 ГПК, след като Министерство на правосъдието изпълни постановеното срещу него осъдително решение по предявения от СТ. Г. Г. иск, както и

- на основание чл. 86 от ЗЗД - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от датата на която Министерство на правосъдието ще изплати присъдената на СТ. Г. Г. сума, до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на СТ. Г. Г. направените разноси за първоинстанционното производство по първоначалните иски в размер на 1016, 36 лв.

ОСЪЖДА П. Андр. Ст. да заплати на Министерство на правосъдието направените разноси за първоинстанционното производство по обратните иски в размер 300 лв.

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на СТ. Г. Г. направените разноси за въззивното производство в размер на 568, 18 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване с оглед цената на иска и характера на спора.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____